

Jubileum

Hospice de Reiziger 5 jaar

Hospice de Reiziger, leven tot de laatste dag

Met het loslaten van enkele witte duiven opende burgemeester Van Belzen van Barendrecht op 8 juli 2016 hospice de Reiziger. Vele belangstellenden waren hiervan getuige. Vanaf die dag hebben we inmiddels ruim 350 gasten verwelkomd. Iets om heel trots op te zijn.

De gedachten gaan dan even terug naar de initiatiefnemers van de Rotary club Barendrecht die een paar jaar daarvoor een onderzoek startten naar de wenselijkheid van een hospice in Barendrecht. Een plek waar mensen waardig te midden van hun dierbaren konden sterven. Een plek voor iedereen, arm en rijk, en met respect voor ieders opvattingen.

Vele grote en kleine problemen vonden zij op hun weg, maar ze hebben doorgezet. Niet iedereen was altijd overtuigd van het welslagen van dit project, maar met veel inzet, overredingskracht en geduld hebben de initiatiefnemers het doel bereikt. Een meningsverschil met de belastingdienst werd zelfs via de rechtbank in het voordeel van het hospice beslist, waarmee een grote financiële strop werd voorkomen.

Dankzij vele vrijwilligers en professionele zorgverleners hoeft de naaste familie ook in de laatste fase van het leven van hun dierbare zich niet druk te maken over de verzorging en alles wat daarbij komt kijken. De naaste familie wordt daardoor in alle opzichten 'ontzorgd' en kan alle beschikbare tijd besteden aan hun dierbare. Dat brengt rust. Er is zelfs de mogelijkheid voor familie om te overnachten. Daar wordt regelmatig gebruik van gemaakt door mensen die wat verder weg wonen. Uiteraard kunnen familieleden ook mee-eten.

De maaltijden worden met verse producten en met heel veel liefde en

aandacht door onze vrijwilligers bereid. De kippen in de tuin leveren verse eieren en er staan kruiden in de tuin. Er wordt zoveel mogelijk met de wensen van de gasten rekening gehouden.

De uitstraling van Hospice de Reiziger draagt ook bij aan de rust. Het is een oase in een drukke omgeving. Een eeuwenoude boerderij, prachtig verbouwd en van alle gemakken voorzien. En een tuin, die in de loop der jaren steeds mooier is geworden. Als het weer het ook maar enigszins toelaat, zijn onze gasten in de tuin te vinden. Het is zelfs mogelijk om met bed en al naar de tuin te gaan, via de openslaande deuren naar het terras dat iedere kamer heeft.

Natuurlijk begrijp ik dat voor mensen de wereld instort, wanneer zij te horen krijgen dat ze zijn uitbehandeld en

uiteindelijk naar een hospice gaan. Maar dat wil niet zeggen dat het leven stopt bij opname in het hospice. In het hospice wordt intens geleefd, in elk opzicht. We ervaren vaak dat dierbaren een heel intensieve en mooie periode doormaken met een gast. Onze vrijwilligers doen dan ook hun uiterste best voor onze gasten, zodat zij tot en met de laatste dag alles uit het leven halen. Of het nou met pianomuziek, een goed gesprek of een lekker bad is, onze gasten worden vertroeteld als ze dat willen.

De ongelofelijke inzet van onze vrijwilligers en de verzorgers van Laurens maken het hospice wat zij is. De toewijding en betrokkenheid van onze 140 vrijwilligers is enorm. Zij zijn het goud van het hospice. Er wordt veel in hen geïnvesteerd door opleiding en training. Door de vrijwilligers is het hospice een

bijzondere plek met een nauwelijks meer weg te denken plaats in de samenleving. Het hospice is daarmee geworden tot wat de oprichters dat voor ogen stond. Een plek waar het leven tot de allerlaatste dag wordt geleefd, met een traan, maar zeker ook met een lach. Dat is in de eerste plaats belangrijk voor de gasten, maar zeker ook voor de nabestaanden die kunnen terugkijken op een mooie periode. En daar doen we het voor.

In deze lustrumkrant leest u achtergronden van vrijwilligers, artsen, nabestaanden en leden van het comité van aanbeveling. Allerlei mensen uit de regio, jong en oud op een of andere manier betrokken bij het hospice. Uit verschillende invalshoeken worden u ervaringen, argumenten en loftuigen voorgeschoteld over het dagelijkse leven in een hospice. Zeer de moeite waard en

voor een aantal van u ongetwijfeld een openbaring.

Mijn dank gaat uit naar allen die vanaf de oprichting bij het hospice betrokken zijn geweest. Ik feliciteer alle vrijwilligers met dit eerste lustrum en spreek de verwachting uit dat we met elkaar nog vele jaren een belangrijke rol in de Barendrechtse samenleving mogen vervullen.

Bert Pothoven
Voorzitter

Waardevolle aanvulling

De opbrengst van een verkoping van onze kerk in Ridderkerk ging vorig jaar naar Hospice de Reiziger. Dat was mijn eerste kennismaking met de vrijwilligers en het werk van de Reiziger. En dat maakte indruk. Veel betrokkenheid en inzet om naast een waardige plek te bieden voor de laatste levensfase. En met die plek kan een warme huiselijke plek worden geboden aan mensen die in deze laatste fase van hun leven zitten, ongeacht levensovertuiging, leeftijd of inkomen.

Toen ik gevraagd werd om lid te worden van het comité van aanbeveling hoefde ik niet lang na te denken. Natuurlijk wil ik het hospice steunen, door zelf als lid van dat comité iets op te pakken of door voor het hospice een beroep te doen op mijn uitgebreide netwerk in de regio. Een hospice op zo'n mooie locatie is immers een waardevolle aanvulling voor de BAR-gemeenten.

Ik ben onder de indruk van de prestatie die is geleverd om dit gerealiseerd te krijgen. Ik feliciteer vrijwilligers en overige betrokkenen bij Hospice de Reiziger met het eerste lustrum en hoop dat dit goede werk nog lang kan doorgaan!

Heleen van den Berg, Comité van Aanbeveling
(in het dagelijks leven ambtenaar bij de gemeente Rotterdam en oud-wethouder van de gemeente Ridderkerk)

Iets terugdoen voor de samenleving

Lindsey Faken is een jonge vrouw van in de twintig met een druk bezet leven. Toch is zij ook gastvrouw in Hospice de Reiziger. Wat zijn haar motieven om zich ook op deze bijzondere wijze in te zetten voor haar medemens? Ik spreek haar in het hospice.

"Om iets van mijn motivatie uit te leggen, neem ik je mee naar mijn vroege jeugd. Ik ben gevonden op het Chinese platteland en woonde daarna in een kindertehuis. Op een gegeven moment ben ik door adoptie in Barendrecht terecht gekomen. Ik heb mijn verdere jeugd doorgebracht aan de Carnisseweg. Ik heb veel aan mijn ouders,

aan Barendrecht en aan Nederland te danken. Het leven dat ik hier kan leiden, zou ik in China vrijwel zeker niet hebben kunnen leiden. Ik heb een prima opleiding genoten, eerst op de basisschool aan de Bakkersdijk en daarna op het Dalton Lyceum Barendrecht. Ik heb aansluitend aan de universiteit van Wageningen gestudeerd. Ik heb altijd veel interesse gehad in het menselijk lichaam en de ziekte kanker in het bijzonder: wat gebeurt er precies in een lichaam? En hoe kun je van de ziekte genezen? Dat heb ik van huis uit meegekregen. Mijn vader was werkzaam in de gezondheidszorg.

In mijn jeugd ben ik op atletiek gegaan, waarbij hardlopen direct mijn favoriete onderdeel was. Ik ben al op jonge leeftijd met het Roparun virus besmet. Ieder jaar liepen de teams langs ons huis. Ik was nog te jong om zelf te mogen meelopen. Daarom heb ik een aantal jaar op tweede pinksterdag aan de Homerun (van de Daniel den Hoed kliniek naar de Coolsingel) meegedaan. Op mijn 13e won ik de Homerun. De toenmalig burgemeester van

Rotterdam Ivo Opstelten reikte mij de prijs uit en moedigde mij aan om later ook deel te nemen aan de Roparun. Op mijn 19e heb ik voor het eerst, als functie hardlooper, aan de Roparun meegedaan en sindsdien heb ik jaarlijks in verschillende teams meegelopen. Sinds 2020 maak ik deel uit van Roparunteam 128 Dalton Lyceum Barendrecht.

Naast opleiding en sport heb ik altijd allerlei activiteiten opgepakt. In 2020 heb ik me aangemeld als gastvrouw bij het hospice. Natuurlijk ben je er voor veel praktische zaken, maar je betekent zoveel meer voor de gasten. En door mijn vrijwilligerswerk in het hospice hebben mijn activiteiten voor de Roparun veel meer betekenis gekregen.

Voor mij is het niet meer dan normaal om mij in te zetten voor de Barendrechtse gemeenschap. Ik heb zoveel te danken aan deze gemeente. Ik heb hier een heel fijne jeugd gehad en de kans gekregen om hier een goede toekomst op te bouwen. Daarom draag ik nu mijn steentje bij aan de Barendrechtse samenleving."